

MALAMANDER'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN

DAN ^{ve} BUZDAN PIRAMİT

THOMAS
TAYLOR

GENÇ
T
TIMAS

1

THE GURU OF THE GUTTER

“Ama neden onu görmemiz gerekiyor, Daniel?” Simon kollarını sallayıp başının üzerinde biriken ekto plazma bulutlarını sağa sola savurdu. “O kadın güvenilmez biri. Çok fazla şey biliyor.”

Arka sokakta ilerlerken “Eh yani, biz de tam olarak bu nedenden dolayı onu görmeye gidiyoruz,” dedim.

Etrafımız tekerlekli çöp konteynerleri ve gecenin gölgeleriyle doluydu. Caddenin canlı sesleri geride

kalmıştı. “Eğer poltergeist’lardan* anlayan bir kişi varsa o da Bayan Binns’tir.”

“Yani benim yerine basit bir berduşun sözüne mi güvenmeyi yeğliyorsun?” Si, dehşete düşmüş görünüyordu. “Bu dünyada ve öbüründe rehberin ve en iyi dostun olan benim sözüm dururken!”

Si’nin yıpranmış on sekizinci yüzyıl zarafetine, dağılmış peruğuna ve kemikli yüz hatlarına uzun uzun baktım. Sadece benim görebildiğim hayalet bir yardımcıya sahip olmak yeterince kötüydü ama o gerçekten de sahip olduğum en iyi dostum muydu? Gerçekten de öyle olabileceğine dair korkunç bir his doğdu içime.

“Kadın bir berduşsa ne olmuş yani?” dedim ve sohbeti tekrar Bayan Binns’e doğru yönlendirdim. “Talihsiz biri hakkında bu kadar kibirli olmak sana hiç yakışmıyor, Si”

Simon bana kaşlarını çattı ve kafasındaki kurşun de-liğinden dışarıya öfke dolu kk ektoplazma bulutları pfledi. Ama yine de yaşlı kadını görmek konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunu merak ettim. Bayan Binns, bize daha önce de yardım etmişti.

* Poltergeist (Poltergayst): Alman folklorunda nesnelere yerinden oynattığına ve yüksek sesler çıkardığına inanılan gürültücü bir hayalet türü.

Sonunda, “Ona karşı dikkatli ol, Daniel” dedi. “Ruhunun derinliklerine bakmak ve oradaki tüm sırlarına göz atmak gibi bir huyu var.”

“Sırlar mı?” diye sordum. “Ne gibi sırların var, Si?”

Ama Simon gözlerini benden kaçırdı ve hayalet kollarını kavuşturdu.

“Haydi o sefil kadını bulalım ve buradan gidelim,” diye ters ters konuştu. “Burası kanımı donduruyor.” Eh, bu konuda haksız değildi; artık arka sokağın en sonuna kadar gitmiş ve kasvetli bir kavşağa ulaşmıştık. Geriye dönüp baktığımda caddedeki sokak lambalarının ve trafiğin ışıltısını zar zor seçebiliyordum. Önümüze çıkan diğer üç yolun ilerisinde hiçbir şey göremiyordum ve Londra’nın göbeği için doğal olmayan bir sessizlik vardı. Elimi cebime attım ve buraya getirdiğim şeyi çıkardım.

Bu buruşmuş bir naylon torbaydı.

“Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlayamıyorum,” dedim, “ama battı balık yan gider.”

Torbanın ağzını elimle sıktım ve tek nefeste balon gibi şişirdim. Bunu yaparken adım torbanın içine doğru söyledim ama öyle bir öksürdüm ki neredeyse bademciklerim sökülecekti. Daha sonra şişirilmiş

torbaya düğüm attım, kavşağın tam ortasında yere koydum ve geri çekildim.

Hiçbir şey olmadı.

Si fazla aceleci davranarak “Heyhat, demek ki kadın bugün ortaya çıkmayacak,” dedi. “Gidelim buralardan bari.”

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

Kadifemsi sessizliğin içinde varla yok arası bir hışırtı duyuldu. Etrafımdaki havada yaprak kıvıldamamasına rağmen, torba gözlerimizin önünde hayalet bir esintiyle kıpırdadı.

“Şşşt, Si. Bak!”

Torba harekete geçmişti ve ara sokaklardan birine doğru yavaşça yuvarlanıyordu. Derken ters yönden esen bir rüzgâr onu havaya doğru ittirdi ve tekrar geldiği yöne doğru döndürdü. Çok geçmeden bir oraya bir buraya savrulmaya, havada giderek daha yükselmeye başlamıştı ama yaklaşık olarak daima ilk koyduğum yerin üzerinde duruyordu. Ama ben de Si de en hafif bir meltem dahi hissetmiyorduk. Torba giderek yükseldi, yükseldi ve...

FİYUVV!

...sanki bir kasırgaya kapılmış gibi hızla karşımdaki ara yolun karanlığına doğru uçup gözden kayboldu.

Yine sessizlik hakimdi.

Ardından ilerideki ara yoldan bir gıcırta duydum. Bu gıcırtaıyı bir diğeri takip etti. Sonra bir başkası daha. Yeşilimsi bir sisin uzantıları, ağır ağır bize doğru yaklaştı ve gölgelerin arasında hareket eden bir şey gördüm. Gıcırta sesi arttı ve dişlerimin takırdamasına neden oldu. Sonra da derin bir nefes alma sesiyle karışık bir fısıltı duydum. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Si de korkuyla sızlandı.

Canavarlaşmış bir karganın çığlığını andıran bir ses, “DANIEL DRAKE...” diye acı acı haykırdı.

İlk gördüğüm, üzerine düğümlemiş naylon torba yığınlarıyla kaplı dört tekerlekli ve sallanan bir zımbırtı oldu. Bu bir market arabasıydı. Ardından, dağınık beyaz saçlı, yuvarlak yüzlü ve bazı dişleri dökülmüş bir kadın, bir sinek bulutunun içinden kavşaktaki küçük kış güneşinin ışığına doğru adım attı. O ışığı iki göz kamaştırıcı noktada topluyormuş gibi görünen bakışları sanki içime işliyordu.

“Merhaba, yavrucuğum!” diye çığlık attı. “Yoksa İhtiyar Bayan Binns’e mi ihtiyaç duydun? Beni nasıl

çağıracağıını hatırladın. Senin parlak zekâlı bir çocuk olduğunu daima söylemişimdir.”

Zar zor “Şey... Merhaba, Bayan Binns,” dedim. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Hem de fazla uzun!” diye kıkırdayarak karşılık verdi. “Ama senin haberlerini alıyorum, Danny oğlum. Ara sokaklardaki fısıltılarda senin başarılarını duyuyorum. Şu Sihirbazla olan meselende sana yardım edebilirdim. Ve İstanbul’da olanlara gelince...”

“Ama bunları nereden biliyorsun ki?” Bu soruyu sormamam gerektiğini hatırladığımda çoktan sormuş bulunmuştum.

“Ah, ben her şeyi bilirim, Dan.”

Bayan Binns gözlerini kısıp ellerini beline dayadığında naylon torba hışırtılarından oluşan bir gürültü yükseldi. Yırtık pırtık giysilerinin üstünde, birbirine düğümlerle bağlanmış boş alışveriş torbaları vardı. Daha fazlası da beline bağladığı bir ip parçasının altına sıkıştırılmıştı.

Ardından parmağını Simon’a uzattı ve “Ve seni benden şu Bay Kendini Beğenmiş’in uzak tuttuğunu biliyorum. Benden hiç ama hiç hoşlanmıyor,” dedi.

Si “Madam!” diye pufladı ve ve ağırbaşlı bir tavır takınmaya çalıştı. “Sizi temin ederim ki böyle bir şey yapmıyorum.”

“Sana onun hakkında bilmeni istediğinden fazlasını anlatacağımdan korkuyor.”

“Madam...”

“Senden bunca yıldır neler sakladığını öğreneceğinden korkuyor.”

“Hayır!” diye haykırdı Simon. “Rica ediyorum oğlana hiçbir şey söyleme!”

“Haç?” diyerek ona döndüm. “Si, Bayan Binns neden bahsediyor?”

Simon bana hiç dönmedi. Sadece yaşlı kadına yalvaran gözlerle baktı.

“Ah, herhalde sana kendini hazır hissettiğinde anlatır artık.” Bayan Binns, Simon’u tombul elinin bir hareketiyle başından savdı. “Her neyse, bugün buraya bunun için gelmedin zaten.”

“Şey...” Bu görüşmenin kontrolünü çoktan kaybetmişim gibi hissettim.

“Yoo, o büyük sivri binadaki herkesin ödünü koparan ufak poltergeist hakkında bilgi edinmek istiyorsun.”

“Şey, evet. Shard’daki* hayalet. Daha önce bir poltergeist ile hiç başa çıkmadım.”

“Ama şimdi başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorsun.”

Omuz silktim. Durum özetle buydu. Bayan Binns her zamanki gibi hem soruları soruyordu hem de cevaplarını veriyordu.

Bayan Binns, “Rüzgârda bir sıkıntı var” dedi. İp kemerinden boş bir naylon torba çıkarıp çarpıcı bir hareketle onu başının üzerine bıraktı. Torba buz gibi meltemde savrulup yuvarlanırken Bayan Binns onu, bir kırlangıcın yolunu izleyen kadim bir kâhin gibi dikkatle seyretti. “Ölüler huzursuz olmaya başlıyor. Bir şey onları rahatsız ediyor, orada bir şeyler oluyor.”

Ve arkasındaki dar yolun üzerindeki gökyüzünü işaret etti. Parmağını uzattığı yöne baktım.

Uzakta, Londra’nın en yüksek gökdeleni olan Shard’ın gecenin karanlığında ışıldayan uçgen zirvesini gördüm. Uçan torba sanki bu anı bekliyormuş gibi bir anda ona doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

“Ne yapmalıyım, Bayan Binns?” dedim.

* Londra’nın en yüksek binası. Camla kaplı sivri bir piramit şeklindedir.

Yaşlı kadın bana baktı ve gizemli bir şekilde kıkırdadı. Market arabasını bana doğru tekinsiz bir gıcırtyla ittirdi.

“En dolu torba bile, bakıp da içinde ne olduğunu görene dek sadece bir torbadır. Bir tane al, yavrucugum. Belki de aradığın şeyi bulursun.”

Si’ye baktım ve o da bana baktı. Ardından ikimiz birden, şu anda tam dibimde olan market arabasının içindeki yağlı alışveriş torbaları yığınının doğru döndük. Kurt sineklerinin vızıltısı mide kaldırıcıydı ama torbaların arasında kıvranan kurtların ve dev sümüklü böcekler kadar da iğrenç değildi. Yaşlı kadının sırtışı sertleşti. “Seç!” diye tısladı. “Bırak Kader Tanrıçası elini yönlendirsin.”

Mor gözlüklerimi yukarı itip düzelttim. Leş gibi kokan eski bir torbayı seçmekten kaçınmanın geçerli bir seçim olup olmadığını merak ettim ama öyle olmadığını tahmin edebiliyordum. Si başını iki yana salladı ama bunun için artık çok geçti.

Elimi iğrenç ve kokuşmuş yığının içine daldırdım.

Yapış yapıştı.

Soğuk, yapış yapış ve kımıl kımıldı.

Kendimi elimi hareket ettirmeye zorladım ve yükselen kokudan öğürmemeye çalıştım. Bir şey bileğime tırmandı.

Ve oradan da koluma!

Parmaklarımla bir torbanın tutma yerini kavrayıp çektim. Kolum bir an için olduğu yerde kaldı ve paniğe kapıldım. Market arabasını ayağımla iterek mücadele edip kolumu daha da sert çektim. Herhalde asla unutamayacağım ıslak bir emme ve şapırtı sesiyle kolum serbest kaldı. Bir şeyler damlayan elimde kurtlarla kaplı eski bir alışveriş torbası asılı duruyordu.

Bayan Binns nefes verircesine “Torbayı seçtin mi?” dedi ve gözlerimi tekrar ona bakmaya zorladım. Geldiği ara sokağın kış karanlığına doğru uzaklaşmaya başlamıştı bile. Beraberinde çektiği market arabasının tekerlekleri gıcırdıyordu. “Yoksa torba mı seni mi seçti?”

“Bayan Binns!” Çılgılık atmadan edemedim. “Bu ne demek oluyor? Ne yapmalıyım?”

Rüzgâr, “Torbanın içine baaaak...” diyen sesini bana kadar taşıdı.

Ama çoktan gitmişti bile.

Gerçekten buraya gelmiş miydi ki? Elimdeki torbaya baktım ve bir an için sanki bu arka sokakta dolaşıp

bir başkasının attığı çöprü topluyormuşum gibi hissettim. Ama Si'nin yüzündeki dehşet ifadesi, gereken her şeyi anlatıyordu.

Başka ne yapabilirdim ki?

Torbayı açtım.